

Rodzaj dokumentu	- Interpretacja indywidualna
Sygnatura	- WPiOL-II.310.9.2019.MLi
Data	- 30 października 2019 r.
Autor	- Prezydent Miasta Szczecin
Temat	- Opłata skarbową od pełnomocnictwa składanego w postępowaniu komorniczym
Słowa kluczowe	- Opłata skarbową

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Na podstawie art.14j §1 i §3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (j.t. Dz.U. z 2019 r., poz. 900 ze zmianami) oraz upoważnienia Prezydenta Miasta Szczecin z 8 grudnia 2015 r. znak: WO-I.0052.3.169.2015.KO

uznaje

stanowisko wnioskodawcy w sprawie opłaty skarbowej z tytułu złożenia pełnomocnictwa w postępowaniu komorniczym za prawidłowe.

Uzasadnienie

Pismem z dnia 31 lipca 2019 r. (data wpływu do organu podatkowego: 12 sierpnia 2019 r.) radca prawny X zwrócił się z wnioskiem o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego – przepisów ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (j.t. Dz.U. z 2018 r. poz. 1044, dalej Ustawa o opłacie skarbowej) w zw. z art. 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1360 ze zmianami) w zw. z art. 5 § 2 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (j.t. Dz.U. z 2017 r. poz. 1257 ze zmianami; dalej jako: Kodeks postępowania administracyjnego), art. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (j.t. Dz.U. z 2018 r. poz. 1309 ze zmianami).

Do wniosku strona dołączyła dowód uiszczenia opłaty w kwocie 40,00 zł tytułem wydania interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego.

W przedmiotowym wniosku został przedstawiony następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca jest osobą fizyczną — radcą prawnym, który działając jako profesjonalny pełnomocnik, podejmuje się reprezentowania podmiotu gospodarczego (dalej jako: Klient) w sprawach związanych z windykacją przysługujących mu wierzytelności. Podstawą działań podejmowanych w imieniu Klienta przez wnioskodawcę jest pełnomocnictwo udzielone przez Klienta lub też pełnomocnictwo substytucyjne udzielone mu przez pełnomocnika Klienta, będącego radcą prawnym, który reprezentował Klienta w postępowaniu sądowym. Wnioskodawca przy realizacji pierwszej czynności dokonywanej przed komornikiem składa odpis udzielonego mu pełnomocnictwa.

W związku z powyższym, wnioskujący zadał następujące pytanie:

Czy Wnioskodawca jako pełnomocnik jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa składanego komornikowi?

Stanowisko wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej zaistniałego stanu faktycznego przedstawia się następująco:

W ocenie Wnioskodawcy pełnomocnik nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa.

Uzasadnienie stanowiska Wnioskodawcy

Wnioskodawca wskazuje, że zamknięty katalog czynności, które podlegają opłacie skarbowej, został zawarty w art. 1 Ustawy o opłacie skarbowej. Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 tej ustawy opłacie skarbowej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury, albo jego odpisu, wypisu lub kopii:

1. w sprawie z zakresu administracji publicznej lub
2. w postępowaniu sądowym. Przywołany przepis nie stanowi jednak wyłącznej przesłanki dla określenia obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej. Istotne znaczenie ma również treść normy wynikającej z art. 6 ust 1. pkt 4 Ustawy o opłacie skarbowej, która określa moment powstania obowiązku zapłaty opłaty skarbowej. W myśl powołanego przepisu niniejszy obowiązek powstaje wyłącznie z chwilą złożenia dokumentu pełnomocnictwa:
3. w organie administracji publicznej,
4. sądzie lub
5. podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 2 ustawy tj. podmiocie innym niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej.

W ocenie Wnioskodawcy nie ulega wątpliwości, iż postępowanie egzekucyjne, w ramach którego Wnioskodawca złożył pełnomocnictwo nie jest postępowaniem z zakresu administracji publicznej ani postępowaniem sądowym, zaś komornik sądowy nie jest organem administracji publicznej, sądem czy też podmiotem innym niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej.

1. Brak możliwości uznania komornika za organ administracji publicznej lub podmiot inny niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej.

Na wstępie zaznaczyć należy, iż postępowanie z zakresu administracji publicznej, jak wynika z art. 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, regulowane jest przez przepisy procedury administracyjnej, postępowanie egzekucyjne podlega zaś regulacji Kodeksu postępowania cywilnego. Teza ta potwierdzona została w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 16 września 2008 r., sygn. | SA/G 192/08, gdzie jednoznacznie stwierdzono, iż z oczywistych względów należy wykluczyć pogląd, iż sądowe postępowanie egzekucyjne może mieścić się w kategorii spraw z zakresu administracji publicznej. Stąd też za zasadny uznać należy wniosek, iż postępowanie egzekucyjne nie jest postępowaniem z zakresu administracji publicznej.

W art. 5 §2 pkt 3 Kodeksu postępowania administracyjnego ustawodawca określił katalog podmiotów, które uprawnione są do prowadzenia postępowań z zakresu administracji publicznej, wskazując, że są to: ministrowie, centralne organy administracji rządowej, wojewodowie, działające w ich imieniu lub we własnym imieniu inne terenowe organy administracji rządowej (zespólonej i niezespólonej) oraz organy jednostek samorządu terytorialnego i inne organy i podmioty powołane do załatwiania spraw należących do właściwości tych organów w sprawach indywidualnych rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych albo załatwianych milcząco. Nie sposób uznać ażeby komornik należał do którejkolwiek z kategorii podmiotów wymienionych w przywołanym przepisie. Brak możliwości zakwalifikowania komornika jako podmiotu wykonującego zadania z zakresu administracji publicznej, innego niż organ administracji rządowej i samorządowej potwierdza również interpretacja ogólna Ministra Finansów z dnia 9 czerwca 2015 r. (sygn. PT1.050.1.2015.LJU.19) w zakresie opodatkowania podatkiem od towarów i usług czynności wykonywanych przez komorników sądowych, gdzie powołując się na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wskazano, że (...) komornicy nie są związani z władzami publicznymi jako pracownicy, ponieważ nie są włączeni do administracji publicznej. Prowadzą działalność na własny rachunek i własną odpowiedzialność; mogą swobodnie, chociaż podlegają pewnym ograniczeniom prawnym, ustalać w jaki sposób będą wykonywać swoją pracę i sami otrzymują środki, z których pochodzą ich dochody”.

Reasumując, na gruncie Ustawy o opłacie skarbowej brak jest podstaw, aby uznać, że komornik jest organem administracji publicznej bądź też podmiotem wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej innym niż organ administracji rządowej i samorządowej.

2. Brak możliwości uznania komornika za sąd, a prowadzonego przez niego postępowania egzekucyjnego za postępowanie sądowe.

Zgodnie z treścią art. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (j.t. Dz.U. 2018 r. poz. 1309 ze zmianami) komornik sądowy jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym. W myśl przywołanej regulacji oczywistym jest, że komornik nie posiada statusu sądu.

Podobnie, na utożsamianie organu egzekucyjnego jakim jest komornik z sądem nie pozwala Ustawa o opłacie skarbowej. W tym zakresie jednoznaczne stanowisko zajął Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie, który rozstrzygając kwestię statusu komornika w kontekście tej ustawy, w wyroku z dnia 8 lutego 2017 r. (sygn. I SA/Ol 927/16) wskazał, iż z prawnokonstytucyjnego punktu widzenia komornik jest organem władzy publicznej, i to nie tylko w znaczeniu funkcjonalnym, ale i podmiotowym. Jest on pomocniczym organem wymiaru sprawiedliwości, a w świetle przepisów prawa egzekucyjnego wyodrębnionym od sądu organem egzekucyjnym. W uwzględnieniu przepisów prawa administracyjnego komornik jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie w swojej argumentacji przytoczył również stanowisko Trybunału Konstytucyjnego wyrażone w wyroku z dnia 12 kwietnia 2012 r. sygn. SK 21/11, gdzie Trybunał ten wprost wskazał, że komornik nie jest organem władzy sądowniczej – pomimo organizacyjnego i funkcjonalnego powiązania z władzą sądowniczą, komornicy nie są jednak organami tej władzy i nie sprawują wymiaru sprawiedliwości. Dalej Wojewódzki Sąd Administracyjny wskazuje, iż Komornicy przejęli wprawdzie część kompetencji władzy publicznej w zakresie możliwości prowadzenia egzekucji, jednakże nie jest to wystarczające do przyjęcia, iż są oni organem władzy publicznej czy też organem państwa. W konsekwencji, Wojewódzki Sąd Administracyjny uznał, iż komornik nie jest

organem administracji publicznej ani sądem w rozumieniu przepisów Ustawy o opłacie skarbowej.

Nadto, w wyroku z dnia 20 stycznia 2004 r. sygn. SK 26/03 Trybunał Konstytucyjny stwierdził, iż Komornicy działają przy sądach rejonowych, nie wchodząc jednak w ich strukturę. Nie są też organem władzy sądowniczej (z uwagi na odmienną funkcję, nie polegającą na wymierzaniu sprawiedliwości - art. 175 ust. 1 Konstytucji). Trybunał podkreślił, iż Komornicy są strukturą wyodrębnioną, wyposażoną we władztwo, o własnych kompetencjach.

Rozróżniając postępowanie sądowe i egzekucyjne podkreśla się, że postępowanie sądowe jest prowadzone przed sądem i przez sąd, podczas gdy postępowanie egzekucyjne może być prowadzone przez sąd i przez komornika jako organy egzekucyjne (zgodnie z regulacją art. 758 Kodeksu postępowania cywilnego). Sąd występuje w charakterze sądu egzekucyjnego, gdy przepis tak stanowi, komornik zaś występuje jako organ egzekucyjny prowadzący postępowanie egzekucyjne.

Przedstawiony powyżej pogląd podzielił również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w wyroku z dnia 26 maja 2017 r. sygn. I SA Lu/1052/16, wskazując, iż użyte w art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej sformułowanie złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa albo jego odpisu, wypisu lub kopii w postępowaniu sądowym nie obejmuje złożenia dokumentu pełnomocnictwa (w oryginale, odpisie, wypisie lub kopii) komornikowi w związku z prowadzoną przez niego egzekucją. Zdaniem Sądu, skoro przepisy art. 1 ust. 1 pkt 2 oraz art. 6 ust. 1 pkt 4 Ustawy o opłacie skarbowej zawierają regulację różnych aspektów powstania tego samego obowiązku podatkowego to winny one być analizowane łącznie. W konsekwencji, dla powstania rzeczonożego obowiązku istotne jest zarówno to, że złożenie dokumentu pełnomocnictwa ma nastąpić w postępowaniu sądowym, jak i to, że ma to mieć miejsce w sądzie.

Przeciwko objęciu zakresem regulacji Ustawy o opłacie skarbowej pełnomocnictw składanych komornikowi w postępowaniu egzekucyjnym przemawia nadto przepis art. 11 ust. 1 i 2 niniejszej ustawy. Nakłada on, na podmioty którym złożono dokument stwierdzający udzielenie pełnomocnictwa, obowiązek comiesięcznego, zbiorczego raportowania o przypadkach nieuiszczenia należnej opłaty skarbowej do właściwych organów podatkowych. W katalogu podmiotów zobowiązanych do przekazywania takich informacji ustawodawca umieścił: sądy, organy administracji rządowej i samorządowej oraz podmioty inne niż organy administracji rządowej i samorządowej wykonujące zadania z zakresu administracji publicznej. W ocenie wnioskodawcy nie budzi żadnej wątpliwości, iż komornik sądowy nie został objęty ustawowym obowiązkiem składania do organu podatkowego informacji zbiorczej o przypadkach nieuiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Takie stanowisko zaprezentował m.in. Burmistrz Grodziska Mazowieckiego w Interpretacji indywidualnej z dnia 25 sierpnia 2016 r. (sygn. FN.EF.3130.1.2016.ET).

Podobnie, na mocy art. 8 ust. 5 Ustawy o opłacie skarbowej, tylko sąd, organ administracji rządowej lub samorządowej albo podmiot inny niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej, są uprawnione do żądania przedłożenia im oryginału dowodu zapłaty opłaty skarbowej.

Mając na względzie zasadę racjonalnego działania ustawodawcy nie sposób uznać, ażeby w ramach jednego aktu prawnego konstruował on przepisy w sposób niekonsekwentny. Gdyby nawet hipotetycznie przyjąć, że na gruncie Ustawy o opłacie skarbowej pod pojęciem postępowania sądowego mieści się również postępowanie egzekucyjne toczące się przez komornikiem sądowym, to rodzi się pytanie dlaczego ustawodawca nie nałożył na komornika

obowiązku informowania właściwych organów podatkowych o braku zapłaty opłaty skarbowej przez podmiot do tego zobowiązany i nie umocował komornika do żądania przedłożenia oryginału dowodu uiszczenia tej opłaty w przypadku powzięcia wątpliwości co do zapłaty tej należności.

Ponad przytoczoną powyżej argumentację, wnioskodawca pragnie wskazać na utrwaloną linię interpretacyjną, o której mowa w art. 14n § 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja Podatkowa (j.t. Dz.U. z 2018 r. poz. 800 ze zmianami; dalej jako: Ordynacja podatkowa), dotyczącą problematyki obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa złożonego komornikowi sądowemu, która była przedmiotem szeregu interpretacji indywidualnych. I tak, tytułem przykładu Wnioskodawca, wskazuje na interpretacje indywidualne wydane przez:

1. Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 03 października 2018 r. sygn. PE-10-OP.3130.42.2018.BPO, z dnia 27 lutego 2018r. sygn. PE-10-OP.3130.91.2017.BPO, z dnia 04 marca 2016r. sygn. PE-OP.3130.15.2016.BPO;
2. Prezydenta Miasta Krakowa z dnia 26 lipca 2016r. sygn. PD-03-1.3130.8.1.2016.GK, z dnia 14 grudnia 2015r. sygn. PD-01.3130.8.2.2015.GK;
3. Prezydenta Miasta Szczecina z dnia 25 lipca 2016 r. sygn. WPiOL-II.310.1.2016.LR;
4. Prezydenta Miasta Katowice z dnia 26 sierpnia 2016 r. sygn. PO-III.310.28.2016.BT;
5. Prezydenta Miasta Łodzi z dnia 10 sierpnia 2016 r. sygn. DFP-Fn-XI.310.2.2016;
6. Prezydenta Miasta Wrocławia z dnia 26 sierpnia 2016 r. sygn. WPO-KP.310.9.2016.KD,

które potwierdzają stanowisko prezentowane przez Wnioskodawcę, że pełnomocnik (w tym również pełnomocnik substytucyjny) nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa.

Jak wynika z treści przywołanych powyżej interpretacji, wnioskodawcy, opisując stan faktyczny, wskazywali, iż ich umocowanie wynikało z pełnomocnictwa ogólnego do działania na etapie postępowania sądowego i egzekucyjnego i było ono składane komornikowi w postępowaniu egzekucyjnym, przy czym dla postępowań sądowych prowadzonych w ramach Elektronicznego Postępowania Upominawczego, komornik był pierwszym organem, przed którym pełnomocnictwo zostało złożone. Tym samym kluczowe znaczenie dla treści wydanych interpretacji indywidualnych miał sam fakt składania pełnomocnictwa na etapie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika, który jak wykazano powyżej, nie należy do kręgu podmiotów, z którymi Ustawa o opłacie skarbowej wiąże obowiązek uiszczenia opłaty skarbowej w związku ze złożeniem pełnomocnictwa (jego odpisu, wypisu lub kopii).

Wnioskodawca, choć nie ma wątpliwości co do stawianej we wniosku tezy, iż komornik nie został objęty podmiotowo zakresem Ustawy o opłacie skarbowej, z ostrożności procesowej wskazuje na ogólną zasadę prawa podatkowego in dubio pro tributario, która w myśl art. 2a Ordynacji podatkowej oznacza, że nie dające się usunąć wątpliwości co do treści przepisów prawa podatkowego rozstrzyga się na korzyść podatnika. Realizacja tej zasady ma na celu zwiększenie ochrony podatnika, tak aby nie ponosił on negatywnych konsekwencji związanych z funkcjonowaniem wadliwych (również z uwagi na ich nieczytelność lub niespójność) przepisów prawa.

Podsumowując, zarówno wykładnia przepisów Ustawy o opłacie skarbowej, jak i dotychczasowy dorobek orzecznicy sądów administracyjnych oraz organów podatkowych

w zakresie wydawanych przez nich interpretacji indywidualnych, w ocenie Wnioskodawcy w sposób jednoznaczny potwierdza tezę, iż w przypadku przedłożenia pełnomocnictwa przed komornikiem sądowym, nawet w przypadku gdy jest to pierwszy moment złożenia tego pełnomocnictwa w sprawie, pełnomocnictwo takie nie podlega opłacie, o której mowa w ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej.

Mając na względzie powyższe, Wnioskodawca wnosi o potwierdzenie swojego stanowiska.

Stanowisko organu podatkowego

Zgodnie z art. 14j w zw. z art. 14b ustawy Ordynacja podatkowa samorządowy organ podatkowy wydaje interpretację przepisów prawa podatkowego na wniosek zainteresowanego, w jego indywidualnej sprawie (interpretację indywidualną). Wniosek o interpretację indywidualną może dotyczyć zaistniałego stanu faktycznego (co należy odczytywać, że jest to stan faktyczny, który już wystąpił) lub zdarzeń przyszłych. W przepisach nie ma natomiast mowy o obowiązującym bądź nieobowiązującym stanie prawnym. Ponadto w paragrafach od 4 do 5b tegoż artykułu 14b ustawy Ordynacja podatkowa przewidziano sytuacje, w których interpretacji nie wydaje się albo w których interpretacja nie rodzi skutków prawnych. W przepisach tych także nie różnicuje się możliwości wydania interpretacji od tego czy przepisy prawa podatkowego będące przedmiotem wniosku obowiązują aktualnie czy też już nie obowiązują. A zatem w ocenie organu wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej może dotyczyć przepisów prawa podatkowego, które w dniu złożenia wniosku już nie obowiązują – co ma miejsce w przedmiotowej interpretacji.

Wobec powyższego niniejsza interpretacja udzielona jest przez organ podatkowy w oparciu o przepisy prawa podatkowego przywołane przez wnioskodawcę tj. ustawę z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (j.t. Dz.U. z 2018 r. poz. 1044), a także nieobowiązującą na dzień złożenia wniosku o interpretację oraz na dzień wydania niniejszej interpretacji ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (j.t. Dz.U. z 2018 r. poz. 1309 ze zmianami). Organ nie odnosił się do przepisów innych ustaw przywołanych przez wnioskodawcę tj. ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (j.t. Dz.U. z 2018 r. poz. 1360 ze zmianami) oraz ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (j.t. Dz.U. z 2017 r. poz. 1257 ze zmianami), gdyż zgodnie z przepisem art. 14b ustawy Ordynacja podatkowa, interpretacji podlegają tylko i wyłącznie przepisy prawa podatkowego.

W związku z powyższym, organ podatkowy stwierdza, że w świetle stanu prawnego przedstawionego przez wnioskodawcę, stanowisko wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej zaistniałego stanu faktycznego jest prawidłowe.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (j.t. Dz.U. z 2018 r. poz. 1044 ze zmianami) opłacie skarbowej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopi — w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym. Zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (j.t. Dz.U. z 2018 r. poz. 1309 ze zmianami) komornik sądowy jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym. Nie jest sądem wykonującym czynności egzekucyjne. Tak więc postępowanie egzekucyjne prowadzone przez komornika nie jest postępowaniem sądowym ani administracyjnym. Oznacza to, że w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez

komornika sądowego, przepis art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej nie ma zastosowania. Dotyczy on bowiem wyłącznie postępowania sądowo-egzekucyjnego, które należy do właściwości sądu, a nie komornika sądowego.

Z kolei w myśl art. 6 ust. 1 pkt 4 o opłacie skarbowej obowiązek zapłaty opłaty skarbowej powstaje: od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury oraz od jego odpisu, wypisu lub kopii - z chwilą złożenia dokumentu w organie administracji publicznej, sądzie lub podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 2. „Taka regulacja wyłącza spod ustawy pełnomocnictwa składane w postępowaniu egzekucyjnym do komornika, ponieważ nie został on umieszczony w katalogu podmiotów wskazanych w tym przepisie.” - Ofiarski Zbigniew, Komentarz do ustawy o opłacie skarbowej, [w:] Ustawy: o opłacie skarbowej, o podatku od czynności cywilnoprawnych. Komentarz, wyd. III. Komornik nie jest organem administracji publicznej, nie może być również uznany za instytucję państwową ani jednostkę budżetową Skarbu Państwa (Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2004 r., III CZP 119/03).

Tym samym, z powyższego wynika jednoznacznie, że złożenie dokumentu potwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii powoduje obowiązek wniesienia opłaty skarbowej tylko w sprawie z zakresu administracji publicznej (a to nie jest zakres działania komornika sądowego) lub w postępowaniu sądowym (zgodnie z ugruntowaną linią orzecznictwa działania komornika nie są częścią postępowania sądowego). W związku z tym udzielono interpretacji zgodnej ze stanowiskiem zaprezentowanym przez wnioskodawcę.

Jednocześnie organ podatkowy informuje, że przedmiotowa interpretacja po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę zostanie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Pouczenie

Na niniejszą interpretację wnioskodawcy przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, za pośrednictwem Prezydenta Miasta Szczecin. Skargę można wnieść po uprzednim wezwaniu na piśmie Prezydenta Miasta Szczecin, do usunięcia naruszenia prawa. Termin do złożenia wezwania do usunięcia naruszenia prawa wynosi 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o treści wydanej interpretacji. Termin na wniesienie skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego wynosi 30 dni od dnia doręczenia stronie odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ takiej odpowiedzi nie udzielił, w terminie sześćdziesięciu dni od dnia wniesienia wezwania o usunięcie naruszenia prawa.

Otrzymują:

1. Adresat.

2. a/a